

ΛΟΡΕΝ ΜΑΪΡΑΚΛ

13

Δεκατριών
και...
ερωτευμένες

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THIRTEEN

Από τις Εκδόσεις PUFFIN BOOKS, Νέα Υόρκη 2008

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Δεκατριών και... ερωτευμένες**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Lauren Myracle

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Φωτεινή Μοσχή

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ηλιόπουλος Θ. – Ροδόπουλος Π Ο.Ε.

© Lauren Myracle, 2008

All rights reserved including the reproduction in whole or in part
in any form. This edition published by arrangement with Lauren Myracle.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2010

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2010, 6.000 αντίτυπα

ISBN: 978-960-453-721-1

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρπτού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του συγγραφέα κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΛΟΡΕΝ ΜΑΪΡΑΚΛ

 Δεκατριών
και...
ερωτευμένες

Μετάφραση:
Φωτεινή Μοσχή

Για κάθε κορίτσι που βάζει τα δυνατά του
για να γίνει αυτό που ονειρεύεται.
Είμαι σίγουρη ότι θα τα καταφέρετε!

Μάρτιος

Το θέμα με τα γενέθλια, ειδικά αν εκείνη τη μέρα γίνεσαι δεκατρία, είναι ότι πρέπει να ξέρεις βαθιά μέσα σου ότι όλος ο κόσμος είναι σαν ένα στρείδι: περιμένει να το ανοίξεις και να βρεις το μαργαριτάρι. Ακόμα κι αν δε σου αρέσουν τα στρείδια και τα διάφορα θαλασσινά, όπως στην κολλητή μου την Ντίνα, ας πούμε.

Πέρυσι στα γενέθλιά μου βούτηξα μια γαρίδα από το Μπενιχάνα, το εστιατόριο όπου είχαμε πάει με τους γονείς μου, και περίμενα την κατάλληλη στιγμή. Τότε έβγαλα έξω τη γαρίδα και την κουνούσα μπροστά στη μούρη της Ντίνας σαν εκκρεμές, κάνοντας τρομακτικούς γαριδο-ήχους. Μιλάμε για πολλές τσιρίδες. Μιλάμε για πολλά τρομαγμένα νιαουρίσματα. Και μιλάμε για μια πολύ εκνευρισμένη μεγαλύτερη αδελφή –τη Σάντρα, δηλαδή– που έφυγε τσαντισμένη με τη μάσκα προσώπου της – την οποία είχαμε, χμμμ, δανειστεί με την Ντίνα.

Αχ, ο παλιός καλός καιρός.

Σήμερα, όμως, είναι επίσης μια καλή μέρα, γιατί

σήμερα έγινα δεκατριών. Είναι πολύ σπουδαία υπόθεση και το ένιωθα βαθιά μέσα μου, παρόλο που προσπαθούσα να το παίξω άνετη πρώτα με τη μαμά και τον μπαμπά και μετά στο σχολείο, όταν όλοι έκαναν τα κλασικά σχόλια «Αααα, τώρα μπήκες στην εφηβεία» και τα λοιπά. Μπλιάχ, μπλιάχ, μπλιάχ.

Βέβαια, έχει και μια βάση όλο αυτό. Δε θα ξαναγίνω πια «παιδί». Εντάξει, οι μεγάλοι μπορεί ακόμη να με λένε «παιδί». Μάλλον σίγουρα θα με λένε δηλαδή κι εγώ θα τους κοιτάω εκνευρισμένη. Όμως οι μέρες της παιδικής μου ηλικίας έχουν περάσει ανεπιστρεπτί. Κάποτε με είχε βάλει η γιαγιά Πέρι να μάθω μια φράση από τη Βίβλο... να δείτε τι έλεγε... *Όταν ήμουν παιδί, μιλούσα σαν παιδί, καταλάβαινα σαν παιδί και σκεφτόμουν σαν παιδί. Τώρα που μεγάλωσα, όμως, έχω αφήσει αυτά τα παιδικά πράγματα πίσω.*

Επίσης, η σημερινή μέρα είναι και κάπως μελαγχολική, παρά το τέλειο πιτζάμα-πάρτι με τα κορίτσια που θα ακολουθήσει και τα ραντεβού που έχουμε κλείσει στην Μπόμπι Μπράουν για μακιγιάζ. Το να μεγαλώνεις έχει πάντα κάτι μελαγχολικό – αυτό θα το μάθαινα πολύ σύντομα. Μεγαλώνει το στήθος σου μεν, αλλά από την άλλη βγάζεις ακμή. Φοράς πιο ωραία ρούχα, αλλά νιώθεις κι άβολα όταν σε κοιτάει ο κόσμος. Αντιλαμβάνεσαι ότι οι γονείς σου δεν είναι τέλειοι και καταπληκτικοί και πανίσχυροι, κάτι που είναι πολύ απελευθερωτικό από τη μια, αλλά

από την άλλη συνειδητοποιείς ότι οι γονείς σου δεν είναι τέλειοι και καταπληκτικοί και πανίσχυροι. Κάτι που είναι πολύ άσχημο. Όταν ήμουν μικρή, νόμιζα ότι οι γονείς μου είχαν απάντηση για όλα. Όταν μεγάλωσα, κατάλαβα ότι κανείς δεν είχε.

Κι ας μην ξεχνάμε το θέμα με τις φιλίες. Τον παλιό καλό καιρό όλα ήταν πολύ εύκολα. Δείτε το μικρό μου αδελφό, ας πούμε, τον Τάι. Είναι έξι χρονών και είναι φίλος με όλους, ακόμα και με τα παιδιά που δε συμπαθεί και πολύ. Μια φορά πήγα με τη μαμά να τον πάρουμε από το σχολείο (γιατί το δικό μου σχολείο είχε απεργία, ενώ το σχολείο του Τάι δεν είχε) και είδα ένα παιδί να τσιμπάει τον Τάι στο πλευρό. Το παιδί μετά γέλασε – και το γέλιο του δεν ήταν και πολύ φιλικό.

«Ποιος ήταν αυτός που σε τσίμπησε;» ρώτησα τον Τάι όταν μπήκε στο αυτοκίνητο.

«Ο Γκάρι», είπε ο Τάι.

«Και γιατί σε τσίμπησε;»

«Γιατί έχει μεγάλα νύχια και θέλει να με κάνει να πιστέψω ότι είναι φίδι επειδή φοβάμαι τα φίδια».

«Τι κόπανος», είπα.

«Γουίνι!» με μάλωσε η μαμά.

«Εντάξει, αλλά φέρθηκε σαν κόπανος», είπα. Η μαμά δεν είχε πρόβλημα όταν λέγαμε ότι κάποιος είχε φερθεί σαν κόπανος ή χαζός ή κάτι άλλο. Απλώς δεν της άρεσε να λέμε ότι κάποιος είναι κόπανος. Αν

θέλετε τη γνώμη μου, η μαμά ήταν λίγο αφελής αν πίστευε ότι υπήρχε κάποια διαφορά. «Άλλωστε, αν σε είχε δαγκώσει φίδι, δε θα ήταν σαν τσίμπημα», του είπα.

«Και πώς θα ήταν;» ρώτησε ο Τάι.

«Δεν ξέρω. Πάντως όχι τσίμπημα».

«Σαν να πέφτει πάνω σου καυτή λάβα;»

«Κι επίσης δε θα σε τσιμπούσε στο πλευρό, εκτός αν το φίδι είχε τρυπώσει στο παντελόني σου».

«Γουίνι!» είπε η μαμά.

«Αφού έτσι είναι», είπα. «Κι επίσης δεν είναι καθόλου καλός ο Γκάρι που κάνει τέτοια πράγματα».

«Ούτε εγώ τον συμπαθώ», είπε ο Τάι. «Θα έπρεπε να μπει σε αναμορφωτήριο ανηλίκων».

«Να περιμένεις τη μαμά δίπλα από κάποιον άλλο», του πρότεινα. «Με κάποιο φίλο σου, όχι δίπλα στον Γκάρι».

Ο Τάι με είχε κοιτάξει με απορία.

«Μα ο Γκάρι είναι φίλος μου», είπε σαν να μου εξηγούσε κάτι απολύτως αυτονόητο.

Στο γυμνάσιο όμως, αν κάποιος σε τσιμπούσε τόσο δυνατά που ήθελες να βάλεις τα κλάματα, δεν έκανες πια παρέα μαζί του. Αν και αντί για τσιμπήματα, στο γυμνάσιο υπάρχουν άλλοι τρόποι να... κάνει κανείς το φίδι. Να σε κοροϊδέψει, ας πούμε, που φοράς ροζ σκιά στα μάτια. Ή να πει ότι η μπλούζα σου είναι πολύ στενή. Ή πολύ φαρδιά ή ότι πρέπει

οπωσδήποτε να κόψεις τα νύχια σου γιατί είσαι σαν μάγισσα.

Άρα στο γυμνάσιο, όχι, δεν κάνεις παρέα με άτομα που δε συμπαθείς. Μερικές φορές, όμως, δεν κάνεις παρέα ούτε με άτομα που συμπαθείς, κι αυτό είναι πολύ μπερδεμένο και δε βγαίνει νόημα αν προσπαθήσεις να το εξηγήσεις. Μερικές φορές τα πράγματα απλώς αλλάζουν. Αυτό είναι που φέρνει τη μελαγχολία.

Εντάξει, να μην παραπονιέμαι κιόλας. Η Ντίνα είναι η κολλητή μου νούμερο 1 και η Μάγια η κολλητή μου νούμερο 2. Πολλοί άνθρωποι έχουν πάνω από έναν κολλητό. Γίνεται αυτό. Και η Αμάντα είναι η πρώην κολλητή μου.

Α, επίσης ένα από τα ιδιαίτερα θετικά του να γίνεσαι δεκατρία είναι το ότι έχω κι ένα –χμμμ– αγόρι. Ίσως δηλαδή. Εννοώ, δε θέλω να τα παραλέω, γιατί δεν είναι ότι νοίκιασε ελικόπτερο και μου έγραψε σε μπαλόνι στον ουρανό ΓΟΥΙΝΙ Σ' ΑΓΑΠΑΩ. Επίσης, μη χαίρεστε, δεν έχουμε φτάσει ακόμη στο... επίμαχο σημείο. Όχι, όχι, όχι.

Αλλά μου έχει πιάσει το χέρι, χεχέ. Το έπιασε για πρώτη –και τελευταία– φορά την προηγούμενη Πέμπτη και ήταν τέλεια. Κι επίσης είναι και πολύ κούκλος, με τα καστανά του μάτια και το άνετο αγορίστικο στυλάκι του και τα ατημέλητα υπέροχα μαλλιά του. Μου λέει αστεία και γελάω. Μερικές φορές νιώθω σχεδόν άνετα μαζί του και μάλιστα πιστεύω ότι

κάποια μέρα θα νιώθω τελείως άνετα μαζί του, αρκεί να πείσω τον εαυτό μου και να μου θυμίζω συχνά να ρουφάω την κοιλιά μου και να ισιώνω την πλάτη μου. Και πολύ πολύ αργότερα θα παντρευτούμε και θα βλέπουμε μαζί τηλεόραση και θα έχουμε ένα σωρό μικρούς Λαρς και Γουίνι.

Όχι! Όπα! Από πού ξεφύτρωσε αυτό;

Αχ, ελπίζω να μην έχει λάβει ο Λαρς με τηλεπαθητικά κύματα μέσα από τη στρατόσφαιρα αυτή την ηλίθια σκέψη, παρακάλεσα το σύμπαν. Μερικές φορές, αν και ήξερα ότι δεν ήταν δυνατόν, ένιωθα ότι οι πιο κρυφές μου σκέψεις μπορούσαν να ακουστούν. Όχι μόνο από τον Θεό, αλλά κι από άλλους παραλήπτες, όπως από την πεθαμένη μου γιαγιά κι από ένα... κάποιο αγόρι με καστανά μάτια.

Πλάκα κάνω, σκέφτηκα έντονα. Δεν έχω καμία πρόθεση για γάμο, τουλάχιστον για πολύ πολύ καιρό ακόμα! Δεν είμαι τόσο απελπισμένη!

Εντάξει, το παραδέχομαι, με άγχωνε λιγάκι το γεγονός ότι μου άρεσε ο Λαρς κι ότι (απ' ό,τι φαινόταν) του άρεσα κι εγώ. Αυτό ήταν ένα από τα πολύ μεγάλα πλεονεκτήματα του ότι γινόμουν δεκατρία. Όταν έλεγα πως όταν είσαι δεκατρία έχεις ολόκληρο τον κόσμο στα πόδια σου, εννοούσα ότι ήλπιζα ότι η ζωή μου θα είναι πάντα τόσο ωραία. Ότι θα είναι πάντα σαν ένα γυαλιστερό βότσαλο, αστραφτερό και γεμάτο υποσχέσεις.

Στα δεκατρία είμαι πολύ μεγάλη για να σβήσω κεράκια (αν κι εγώ θα το κάνω σίγουρα), αλλά αυτή είναι η ευχή που θα κάνω πριν τα σβήσω.

Ο μπαμπάς της Ντίνας έφτασε στο σπίτι μας στις πέντε κι ο μπαμπάς της Μάγιας ήταν ακριβώς από πίσω του. Πίσω από το αμάξι του, εννοώ.

Η Ντίνα και η Μάγια μένουν και οι δύο με τους μπαμπάδες τους: η Ντίνα γιατί έχασε τη μητέρα της όταν ήταν μωρό και η Μάγια γιατί οι γονείς της έχουν πάρει διαζύγιο. Η μαμά της μένει στη Βόρεια Καρολίνα, που είναι τρεις ώρες με το αμάξι από την Ατλάντα. Η Μάγια έχει θετή μητέρα, αν και δεν είναι και πολύ καλό αυτό. Είναι λίγο ξινή, ειδικά με τη Μάγια.

Ο μπαμπάς της, από την άλλη, είναι πολύ πρώτος. Είναι ένας περιζήτητος εργολάβος κι έχει ένα σωρό μεγάλους πελάτες και πολλές φορές μάς βρίσκει εισιτήρια για διάφορες συναυλίες.

Η Μάγια βγήκε από τη Λέξους του μπαμπά της κι έτρεξε προς το σπίτι μας, προσπερνώντας την Ντίνα που αποχαιρετούσε ακόμη τον πατέρα της. Περιμένα με ανυπομονησία στην μπροστινή αυλή.

«Χρόνια πολλά, παλιο-χαζούλα!» μου φώναξε η Μάγια και με αγκάλιασε σφιχτά.

Χαμογέλασα.

«Ευχαριστώ!»

Η Ντίνα φίλησε τον μπαμπά της στο μάγουλο. Ήταν πολύ γλυκιά έτσι δεμένη που ήταν μαζί του και χαιρόμουν και για τους δυο τους γιατί φανταζόμουν ότι κάτι τέτοιο είναι απαραίτητο όταν έχεις χάσει κάποιον που αγαπάς. Βγήκε από το αμάξι, έβγαλε το σακιδιό της από το πίσω κάθισμα κι έτρεξε προς το μέρος μας. Θα έμεναν στο σπίτι μου το βράδυ – και θα περνούσαμε σούπερ! Αρχίσαμε να τσιρίζουμε από τη χαρά μας και κάναμε ένα χορευτικό-αγκαλιά-χοροπηδητό. Ήμασταν σαν ελέφαντες που προσπαθούσαν να χορέψουν.

«Ώρα για πάρτι!» είπε η Μάγια.

Τις βοήθησα να βάλουν τα πράγματά τους στο σπίτι και μετά φώναξα τη μαμά.

«Είμαστε έτοιμες!» είπα. «Ώρα να φύγουμε! Μας περιμένει η προσωπική μας αισθητικός!»

«Όχι αισθητικός», με διόρθωσε η Μάγια. «Οι αισθητικοί κάνουν αποτριχώσεις και πεντικιούρ!»

«Και μασάζ για κυτταρίδα!» συμπλήρωσε η Ντίνα.

«Η προσωπική μας σύμβουλος ομορφιάς», είπε η Μάγια.

«Α, ναiiii!» είπα εγώ με ύφος *Ευχαριστούμε, κυρία ξερόλα*.

Η μαμά κατέβηκε φορώντας τακούνια κι ένα στιλάτο ταγιέρ με παντελόνι και πουκάμισο. Φορούσε πάντα τόσο *μαμαδίστικα* ρούχα, ραμμένα σε ράφτη και πάντα ασορτί. Ακόμα κι όταν φορούσε τζιν, ήταν

σιδερωμένα και σκούρα μπλε και ψηλοκάβαλα και φορούσε τα πουκάμισά της από μέσα, πάντα σύμφωνα με τη μόδα για σαραντάχρονες. Ήταν πολύ γλυκιά με τα ασορτί της ρούχα.

«Γεια σας, κορίτσια», είπε.

«Γεια σας, κυρία Πέρι», είπαν η Ντίνα και η Μάγια με μια φωνή.

«Φύγαμε!» είπε πιστεύοντας ότι ήταν πολύ μοντέρνα. Αποχαιρέτησε τον μπαμπά που εμφανίστηκε στην κουζίνα για να μας ξεπροβοδίσει. «Τα λέμε σπίτι, γλύκα!»

«Θεούλη μου», είπα, ενώ η Ντίνα και η Μάγια χαχάνισαν. «Μαμά! Μην το ξαναπείς ποτέ αυτό».

Η μαμά γέλασε.

«Τώρα που μου το είπες ξέρω πώς θα σας χαιρέτησω την επόμενη φορά που θα έρθω να σας πάρω από το σχολείο. Και θα φοράω και τσόκαρα!»

«Καλά να περάσετε, κορίτσια», είπε ο μπαμπάς κι ανακάτεψε τα μαλλιά μας. «Μην το κάψετε!»

Στο εμπορικό κέντρο, η μαμά είπε στην κοπέλα που βρισκόταν στον πάγκο με τα καλλυντικά ότι ήμασταν μόνο δεκατριών (αν κι αυτό δεν είχε ίχνος αλήθειας, η Ντίνα ήταν ακόμη δώδεκα) και να μας βάψει όσο γίνεται πιο «κατάλληλα για την ηλικία μας». Μετά μου έδωσε την πιστωτική της και μου είπε ότι

μπορούσαμε όλες να διαλέξουμε ένα προϊόν να αγοράσουμε στο τέλος κι έφυγε για να δει τα γυναικεία ρούχα και τις προσφορές.

«Τέλεια, θα περάσουμε πολύ ωραία», είπε η κοπέλα. Ήταν ασιατικής καταγωγής, με υπέροχο λευκό δέρμα και καταπληκτικό σκούρο μακιγιάζ στα μάτια. Υπέθεσα ότι ήταν λίγο πάνω από είκοσι πέντε. «Με λένε Έιμι. Ας ξεκινήσουμε. Τι λέτε;»

«Εγώ λέω ότι αυτή η Έιμι φαίνεται πολύ συμπαθητική», είπε η Μάγια ψιθυριστά.

«Πρώτα η Γουίνι, γιατί έχει τα γενέθλιά της», είπε η Ντίνα.

«Όχι, εγώ θέλω τελευταία», είπα. Ήμουν ενθουσιασμένη που θα μας έβαφαν γιατί εγώ ήμουν άχρηστη με το μακιγιάζ και το απέφευγα όσο μπορούσα. Αφήστε που μου φαινόταν πολύ προφανές κι έντονο στο πρόσωπό μου, σαν να με άφηνε εκτεθειμένη και να φώναζε: «Ε, κοιτάξτε με, με νοιάζει υπερβολικά η εμφάνισή μου».

Αλλά η αλήθεια ήταν ότι με ένοιαζε η εμφάνισή μου. Ουφ. Στο κάτω κάτω δεν πιστεύω ότι υπάρχει έστω ένας άνθρωπος στον κόσμο που να μη θέλει να είναι ωραίος. Κοπέλα τουλάχιστον.

Χμμ... τώρα που το ξανασκέφτομαι όμως... Εμένα παλιά δε με ένοιαζε η εμφάνισή μου. Από το ένα ως το δέκα, η εμφάνιση με απασχολούσε περίπου γύρω στο δύο. Άλλη μια παρενέργεια του να μεγα-

λώνει κανείς: τώρα η εμφάνισή μου έχει αποκτήσει πολύ μεγαλύτερη σημασία και βρίσκεται κάπου στο οχτώ ή εννιά.

Αλλά δεν ήθελα να βαφτώ πρώτη γιατί με είχε πιάσει ένα ξαφνικό άγχος. Ένωθα πάλι εκτεθειμένη.

«Εντάξει, τότε πρώτη εγώ», είπε η Μάγια και στρογγυλοκάθισε στο σκαμπό. «Θέλω κάτι εντυπωσιακό», είπε και γρύλισε. «Είμαι μια αγριόγατα».

«Έτσι μπράβο!» είπε η Έιμι.

Άπλωσε ενυδατική κρέμα στο δέρμα της Μάγιας για να δημιουργήσει μια «καλή βάση» και της εξήγησε ότι δε χρειαζόταν πούδρα.

«Καμία σας δε χρειάζεται», μας είπε. «Απολαύστε το όσο είναι καιρός». Άπλωσε πράσινη σκιά στα βλέφαρα της Μάγιας και της είπε ότι της πήγαινε γιατί είχε πράσινα μάτια και μετά έβαλε μαύρο αϊλάινερ γύρω από τα μάτια της. «Αλλά μόνο από τη μέση του ματιού και προς τα έξω», είπε. «Αλλιώς θα φαίνεται λες και τα μάτια σου είναι πολύ κοντά μεταξύ τους».

Η Μάγια ανοιγόκλεισε τα μάτια της, αν και φαινόταν ότι προσπαθούσε να μην κουνιέται. Το αϊλάινερ έκανε τα μάτια της Μάγιας να «ανοίξουν», όπως έλεγε η Έιμι.

Ολοκλήρωσε το μακιγιάζ με κατάμαυρη μάσκα και κάτι σαν ρουζ που το άπλωσε στα μάγουλά της. Ήταν ένα πολύ όμορφο γυαλιστερό ρουζ που ήταν φτιαγμένο από τρεις διαφορετικές αποχρώσεις.

«Έτοιμη...» είπε και γύρισε το σκαμπό παρουσιάζοντάς μας τη Μάγια σαν πίνακα ζωγραφικής.

Η Ντίνα έμεινε με ανοιχτό το στόμα.

«Καλά, είσαι τέλεια!» είπε.

«Αλήθεια;» ρώτησε η Μάγια.

«Ναι, φοβερή», είπα εγώ. Όντως ήταν, με έναν εντυπωσιακό, τολμηρό, κλαμπάτο τρόπο που της ταίριαζε γάντι. Ήταν ένα σπιλ που εγώ δε θα μπορούσα ποτέ να υποστηρίξω. Απλώς δε μου ταίριαζε. «Φαίνεσαι τόσο μεγάλη!»

Η Μάγια πήδηξε από το σκαμπό και κοιτάχτηκε στον καθρέφτη.

«Αχ, ναι, το λατρεύω», είπε στην Έιμι. «Και ξέρω από τώρα ότι αυτό που θα πάρω είναι το ρουζ. Ή μήπως την πράσινη σκιά;»

«Την πράσινη σκιά θα την έβαζες στο σχολείο;» τη ρώτησα.

«Εννοείται», μου είπε η Μάγια με ένα ύφος σαν να έλεγε *Γιατί να μην τη βάλω δηλαδή;*

«Σειρά σου», είπε η Έιμι στην Ντίνα και της έδειξε το σκαμπό. «Ανέβα, αγαπούλα».

Με τη Μάγια μας έπιασαν τα γέλια: *αγαπούλα*.

Η Ντίνα κοκκίνισε. Από τις τρεις μας, ήταν εκείνη με τη λιγότερη εμπειρία στο μακιγιάζ, γιατί δεν είχε ούτε μαμά ούτε θετή μητέρα ούτε μεγαλύτερη αδελφή. Και γιατί, παρόλο που ήταν δώδεκα, δε φερόταν πάντα σαν δωδεκάχρονη. Όταν επρόκειτο για μακι-

γιάζ κι αγόρια και τα λοιπά, φερόταν πάντα λες και ήταν έντεκα ή ακόμα και δέκα.

Όπως τώρα που προσπαθούσε να βολευτεί στο σκαμπό πηγαίνοντας μπρος-πίσω. Όταν ερχόταν η σειρά μου, θα ανέβαινα με ένα γρήγορο, τολμηρό πήδο, όπως είχε κάνει η Μάγια. Δε θα προσπαθούσα να βολέψω τον πισινό μου.

«Για να δούμε λοιπόν», είπε η Έιμι εξετάζοντας το πρόσωπο της Ντίνας.

Η Ντίνα χαμογελούσε σφιγμένη, ξέροντας ότι την κοιτάνε εξονυχιστικά. Στρογγυλό πρόσωπο, λευκό δέρμα, μπλε μάτια – αυτή ήταν η Ντίνα. Η μικρή μου φιλενάδα, κολλημένη με τις γάτες, αλλά καθόλου μα καθόλου αγριόγατα. Και καλά έκανε δηλαδή. Σε μια παρέα τριών κοριτσιών, μόνο μια μπορεί να είναι η αγριόγατα.

Η Έιμι έπιασε κάτι που λεγόταν Λάμψη του Φεγγαριού και είπε ότι θα πρόσθετε λάμψη στο δέρμα της Ντίνας.

«Έχει μόρια που απορροφούν το φως και το αντανακλούν», μας εξήγησε. «Το χρησιμοποιεί και η Αντζελίνα Τζολί».

Η Ντίνα γέλασε νευρικά. Έβγαλε προς τα έξω το πιγούνι της για να διευκολύνει την Έιμι.

Η Έιμι άπλωσε μια σκούρα σκιά και υπογράμμισε απαλά τα μπλε μάτια της Ντίνας με γκρίζο αϊλάινερ. Πρόσεξα πώς το έκανε, με μικρές κοφτές κινήσεις κι

όχι με μια ενιαία. Χρησιμοποίησε ένα μικροσκοπικό πινέλο για να βάψει τα χείλη της Ντίνας με ένα βαθύ κόκκινο σαν κερασί.

«Έτοιμη», είπε. «Πώς σας φαίνεται;»

Η Ντίνα κοιτάχτηκε στον καθρέφτη. Η Μάγια κι εγώ σκύψαμε προς το μέρος της.

«Ουάου!» είπε η Μάγια όταν κατάφερε να μιλήσει. Όσο για μένα, είχα μείνει άφωνη. Η Ντίνα ήταν... πανέμορφη. Πώς το είχε κάνει αυτό η Έιμι; Ήταν τα κόκκινα χείλη; Ίσως ήταν η λάμψη του Φεγγαριού. Το δέρμα της Ντίνας έλαμπε.

«Θεούλη μου», είπε η Ντίνα. Άφησε τον καθρέφτη κι άρπαξε ένα χαρτομάντιλο για να σκουπίσει τα χείλη της.

«Τι κάνεις εκεί;» της φώναξε η Μάγια. «Άφησέ το!»

«Είναι πολύ κόκκινο!» είπε η Ντίνα. «Λες και είμαι καμία... του δρόμου!»

Η Έιμι γέλασε.

«Αγάπη μου, δε μοιάζεις καθόλου με... του δρόμου».

Η Ντίνα συνέχιζε να τριβει.

«Ναι, καλά».

«Ντίνα, σταμάτα», είπε η Μάγια κι έπιασε το χέρι της Ντίνας. «Απλώς δεν το έχεις συνηθίσει, αυτό είναι όλο».

Ούτε εγώ το είχα συνηθίσει. Τα συναισθήματά μου ήταν ανάμεικτα και με μπέρδευαν τα τσιμπήματα που ένιωθα στο στομάχι μου.

«Ειλικρινά, είσαι κούκλα», της είπα προσπαθώντας να διώξω τη ζήλια από την καρδιά μου. Η ζήλια ήταν ανόητη κι απαίσια, ειδικά σε σχέση με την Ντίνα. Θα έπρεπε να χαίρομαι που είχε γίνει τόσο όμορφη! Χαιρόμουν! Αλήθεια. «Και στο κάτω κάτω δε θα πάμε πουθενά. Δε χρειάζεται να βιάζεσαι έτσι κάθε μέρα».

«Πρέπει να το αγοράσεις αυτό το κραγιόν», είπε η Μάγια. «Αυτό πρέπει να πάρεις».

«Εντάξει, μην την αναγκάσεις κιόλας», είπα γελώντας. «Ντίνα, πάρε ό,τι θέλεις».

Σηκώθηκε από το σκαμπό τεντώνοντας τα πόδια της μέχρι να αγγίξουν το πάτωμα. Ήταν απίστευτα παράξενο που έβλεπα εκείνη την πανέμορφη Ντίνα. Δεν μπορούσα να το ξεπεράσω.

Η Έιμι μου έδειξε το σκαμπό για να μου θυμίσει ότι είχε έρθει η σειρά μου, ενώ η Ντίνα κοιταζόταν σε έναν καθρέφτη.

Σταμάτησα να την κοιτάζω. Πήδηξα στο σκαμπό και ίσιωσα την πλάτη μου. Μετά, όμως, ένιωσα άβολα και τη χαλάρωσα. Μετά ένιωσα πολύ χαλαρή και την ξαναίσιωσα. Γκρρρ. Μα τι είχα πάθει; Γιατί ένιωθα τόσο άβολα με το σώμα μου;

«Μην κουνιέσαι», μου είπε η Έιμι.

Μου άπλωσε την ενυδατική κρέμα και τα χέρια της ήταν ελαφριά σαν πούπουλα. Εγώ αφοσιώθηκα στο να απολαύσω τη στιγμή. *Αυτό είναι το δώρο των γενεθλίων σου και πρέπει να το απολαύσεις, υπεν-*

θύμισα στον εαυτό μου. Ήταν ένα μέρος της ζωής μου να δίνω οδηγίες στον εαυτό μου με αυτό τον τρόπο. Ίσως οι άλλοι άνθρωποι να λειτουργούσαν κανονικά και να ήταν πάντα φυσικοί, αλλά εγώ όχι. Χρειαζόμουν πάντα οδηγίες χρήσης.

«Για σένα θα χρησιμοποιήσω καφέ αιλάινερ», είπε η Έιμι. «Έχεις πολύ ωραία μάτια και θέλουμε να τα τονίσουμε».

Αυτό με έκανε να νιώσω καλύτερα. *Ωραία μάτια, έχω ωραία μάτια*, σκέφτηκα. Το άκουσαν η Ντίνα και η Μάγια; Όχι, η Ντίνα κοιτούσε ακόμη στον καθρέφτη και η Μάγια ξεβίδωνε κραγιόν και τα δοκίμαζε στον καρπό της. Ένωσα ένα στίμπημα εκνευρισμού. Εγώ τις κοιτάζα όσο βάζονταν. Δε θα έπρεπε να με κοιτάνε κι αυτές;

Η Μάγια ένωσε το βλέμμα μου και σήκωσε το κεφάλι της.

«Καλά τα πας!» μου είπε ενθαρρυντικά.

Η Έιμι μου έβαλε στα μάτια μια ροζ σκιά με γκλίτερ που λεγόταν Ροκ Σταρ και ίσιωσε τα φρύδια μου με μια μικροσκοπική χτένα.

«Κάποια στιγμή θα πρέπει να αρχίσεις να τα βγάζεις, αλλά δε χρειάζεται να αγχώνεσαι από τώρα», μου είπε.

Τι εννοούσε; Ήμουν ένα τριχωτό τέρας με τεράστια φρύδια; Ή μήπως – οχ, όχι! Μήπως ήμουν μονόφρυδη;

«Είμαι μονόφρυδη;» τη ρώτησα.

«Όχι, καλέ», είπε η Έιμι. «Αλλά όλοι χρειάζεται να φτιάξουν λίγο το σχήμα τους».

«Α», είπα. Αυτό που σκέφτηκα όμως ήταν: *Τότε γιατί δεν είπες το ίδιο στη Μάγια και την Ντίνα; Εκείνες δε χρειάζεται να φτιάξουν λίγο το σχήμα τους;*

Αχ, ήταν τόσο, μα τόσο απαίσιο που ένιωθα έτσι άβολα. Δεν ξέρω πώς έγινε αυτό ξαφνικά.

«Ε... θα μου βάλεις κι εμένα τη Λάμψη του Φεγγαριού;» ρώτησα.

«Όχι, δεν ταιριάζει τόσο στον τόνο του δέρματός σου».

Ήθελα να επιμείνω αλλά δεν το έκανα.

Άπλωσε το χέρι της σε ένα συρτάρι κι έβγαλε ένα ασημένιο μαραφέτι που έμοιαζε με όργανο βασανιστηρίων από τον Μεσαίωνα. Ήταν καμπύλο στην άκρη και είχε ένα μαύρο λεπτό μαξιλαράκι σε δυο πλευρές που ανοιγόκλειναν σαν ψαλίδι. Η Έιμι έβαλε το χέρι της κάτω από το σαγόνι μου και μου είπε: «Λοιπόν, κοίτα λίγο προς τα κάτω».

Το έκανα. Έπιασε τις βλεφαρίδες μου στη δαγκάνα και την έκλεισε.

Α, σκέφτηκα. *Αυτό είναι το ψαλίδι για τις βλεφαρίδες. Δεν πονούσε, εννοείται. Έκανε και το άλλο μου μάτι και μετά άπλωσε καφέ μάσκα και στα δυο με ένα χοντρό βουρτσάκι. Ολοκλήρωσε το μακιγιάζ με ένα απαλό ροζ λιπ γκλος.*

«Έτοιμη!» είπε.

Η Ντίνα και η Μάγια σταμάτησαν να χαζεύουν και μαζεύτηκαν γύρω μου.

«Γουίνι!» είπε η Ντίνα.

Η Μάγια σφύριξε.

«Καλά», μου είπε, «είσαι θεά!»

Κοιτάχτηκα στον καθρέφτη. Οι βλεφαρίδες μου, με τις οποίες ποτέ δεν είχα ασχοληθεί ιδιαίτερα, ήταν καμπύλες και τόνιζαν τα μάτια μου. Η ροζ σκιά δεν ήταν απαίσια όπως είχα φοβηθεί στην αρχή. Έκανε τα μάτια μου να γυαλίζουν. Και το λιπ γκλος –επίσης ροζ– έκανε τα χείλη μου αστραφτερά και ζουμερά.

Δεν είχα σκεφτεί ποτέ ότι ήμουν από τα κορίτσια που τους ταίριαζε το ροζ... μπορεί και να ήμουν τελικά.

«Σου αρέσει;» με ρώτησε η Έιμι.

Κούνησα το κεφάλι μου. Μου άρεσε πάρα πάρα πολύ.

Η Μάγια και η Ντίνα έσκυψαν κοντά μου, έτσι που χωρούσαμε και οι τρεις στον καθρέφτη. Ήμασταν ο εαυτός μας, απλώς πιο περιποιημένος. Το πλάκωμα στο στήθος μου έφυγε και χάθηκε. Δεν έμεινε παρά ένα τόσο δα μικροσκοπικό κομματάκι.

«Τρεις κούκλες», ανακοίνωσε η Έιμι.

«Είμαστε, δεν είμαστε;» είπε η Μάγια. «Είμαστε κουκλάρες!»

Η Ντίνα κι εγώ γελάσαμε. Τις αγαπούσα και τις

δύο πάρα πολύ κι ένιωθα τύψεις που καμιά φορά ένιωθα και κάτι άλλο εκτός από αυτό. Όταν ήρθε η στιγμή να διαλέξουμε τι θα αγοράσουμε, είπα στην Ντίνα να πάρει το κόκκινο κραγιόν.

«Σε κάνει να φαίνεσαι τουλάχιστον δεκαπέντε», της είπα.

«Α», είπε. Μετά όμως το σκέφτηκε. «Και είναι καλό αυτό;»

Δίστασα. Μα όλες αυτό δε θέλαμε; Να δείχνουμε μεγαλύτερες;

«Και βέβαια», είπε η Μάγια. Μετά γύρισε σε μένα κι έκανε: «Τς, τς, τς. Παιδιά. Τι να τους πεις;»

«Έλα τώρα!» είπε η Ντίνα. «Λες κι εσύ είσαι πολύ πιο μεγάλη».

«Αιώνες, αγαπούλα, αιώνες», την πείραξε η Μάγια.

Χαμογέλασα αλλά από μέσα μου αναρωτήθηκα ποια είχε δίκιο: η Μάγια, που βιαζόταν να μεγαλώσει, ή η Ντίνα, που ήθελε να μείνει όπως ήταν; Κι εγώ; Εγώ τι ήθελα;

«Πάρε το κραγιόν», της είπα κατηγορηματικά. «Κι εγώ θα πάρω τη σκιά Ροκ Σταρ».

«Μα...» δίστασε η Ντίνα.

«Όχι, δε δέχομαι αντιρρήσεις. Κι εσύ Μάγια πρέπει να πάρεις το ρουζ, γιατί πράσινη σκιά μπορείς να βρεις κι αλλού».

«Ναι, αλλά όχι αυτή ακριβώς την απόχρωση», διαμαρτυρήθηκε.

«Εντάξει, της είπα, πάρε τη σκιά».

«Τέλεια», είπε χαρούμενη.

Η Ντίνα είπε ότι τα καλλυντικά ήταν τα πιο ωραία δώρα που είχε πάρει ποτέ κι εγώ την πείραζα λέγοντάς της ότι δεν ήμασταν πέντε χρονών όπως τότε που δίναμε σακούλες-έκπληξη στα γενέθλια γεμάτες καραμέλες κι εκείνες τις χρωματιστές σφυρίχτρες που ξεδιπλώνουν όταν τις φυσάς.

Στο αυτόματο μηχάνημα για τις φωτογραφίες, μέσα στο εμπορικό κέντρο, βγάλαμε τρεις διαφορετικές πόζες, μερικές αστείες και μερικές σοβαρές. Αργότερα το ίδιο βράδυ, όταν γυρίσαμε σπίτι μου, τις κόψαμε και τις μοιράσαμε μεταξύ μας. Διάλεξα πρώτα εγώ μία, μετά διάλεξε η Μάγια και μετά η Ντίνα και συνεχίσαμε μέχρι να τις μοιράσουμε όλες.

«Αυτήν εδώ πρέπει να τη δώσεις στον Λαρς», είπε για μια συγκεκριμένη η Μάγια. Ήταν μια που γελούσα και τα μαλλιά μου έπεφταν πίσω και ήταν πολύ κολακευτική. Τα μάτια μου ήταν λαμπερά και χαρούμενα.

«Δε νομίζω», είπα. Ήμασταν στο δωμάτιό μου, ξαπλωμένες μπρούμυτα στο χαλί. Οι φωτογραφίες ήταν απλωμένες μπροστά μας.

«Γιατί όχι;»

«Γιατί θα ήταν πολύ κάρφωμα, γι' αυτό. Τι δηλαδή, να πάω και να του πω “Ορίστε, αυτή είναι για σένα”;»

«Ε... ναι», είπε η Μάγια.

«Ε... όχι!». Κοίταξα την Ντίνα για συμπαράσταση. Εκείνη χαχάνισε.

«Δε θέλεις να δει πόσο ωραία είσαι;» επέμεινε η Μάγια.

«Ναι, αλλά όχι να του το δείξω εγώ!»

«Τότε θα του το δείξω εγώ!» είπε κι άλλαξε γρήγορα γρήγορα την ωραία φωτογραφία μου με μια από τη δική της στοίβα.

«Ε!» διαμαρτυρήθηκα.

«Μπλα, μπλα, μπλα!» είπε η Μάγια κι έχωσε τις φωτογραφίες στην κωλότσεπη του παντελονιού της απ' όπου δεν μπορούσα να τις πάρω χωρίς να με πουν διεστραμμένη.

Κατακοκκίνισα, γιατί το ήξερε και το ήξερα κι εγώ και το ήξερε ακόμα και η Ντίνα ότι, ναι, ήθελα να τη δει ο Λαρς τη φωτογραφία. Αρκεί να το έκανε η Μάγια διακριτικά... αν και την ήξερα αρκετά καλά για να ξέρω ότι δεν υπήρχε περίπτωση να γίνει κάτι τέτοιο.

Αν όμως το έκανα θέμα, αυτό θα την έσπρωχνε περισσότερο να το κάνει. Έπιασα τη φωτογραφία που είχε ανταλλάξει η Μάγια με την καλή μου. Ήταν μια από τις αστείες και η Μάγια έκανε μια χαζή φάτσα, ενώ η Ντίνα είχε βάλει τα δάχτυλά της στο στόμα της σαν κλόουν. Εγώ ήμουν λίγο πιο πίσω και είχα γουρλώσει τα βαμμένα μου μάτια.

Φαντάστηκα να έδινε αυτήν η Μάγια στον Λαρς!
Γέλασα μόνη μου.

«Τι;» είπε η Μάγια.

«Τίποτα», είπα.

«Λέγε τώρα, σοβαρά». Η Μάγια δεν άντεχε να μην ξέρει γιατί γελάς.

Σήκωσα τους ώμους μου. Δεν υπήρχε περίπτωση να της το πω και να της βάλω ιδέες. Από την άλλη σκέφτηκα ότι ευτυχώς που είχαμε ανταλλάξει. Πάλι καλά!

«Απλώς... να», είπα. «Σκέφτομαι τα στρείδια».

«Τα στρείδια;» είπε με απορία η Μάγια.

Η Ντίνα ανακάθισε ανήσυχη.

«Γουίνι, πες μου, σε παρακαλώ, ότι δεν έχεις κρύψει κανένα στρείδι εδώ μέσα».

«Συγγνώμη, τι είναι αυτά που λέτε;» απαίτησε να μάθει η Μάγια. «Ποιος άρχισε να μιλάει για στρείδια; Χμμ, μάλλον παράκουσα, ναι, ναι, αυτό είναι!» Γέλασα. «Στρείδια, εξαφανιστείτε!» φώναξε η Μάγια.

«Πες μου τώρα αμέσως ότι δεν υπάρχουν πουθενά εδώ γύρω στρείδια!» επέμεινε η Ντίνα. «Το εννοώ».

«Όχι, δεν υπάρχουν, αλήθεια. Είναι συμβολικό».

«Συμβολικά στρείδια;» ρώτησε η Μάγια.

«Ναι», είπα με στόμφο. Ξάπλωσα ανάσκελα και κοιτούσα το ταβάνι. «Και μέσα σε κάθε συμβολικό στρείδι βρίσκεται ένα συμβολικό μαργαριτάρι».

Η Μάγια έκανε ένα ρουθούνισμα, αλλά αυτό απλώς

με έκανε πιο χαρούμενη. Το χαλί ήταν ζεστό κάτω από την πλάτη μου και συνειδητοποίησα ότι εκείνη η επίμονη θλίψη που είχα νιώσει το απόγευμα είχε εξαφανιστεί. Αντίθετα, ένιωθα αισιόδοξη και χαρούμενη.

Ναι, σύμφωνα, στον κόσμο υπάρχουν και καλά και κακά πράγματα και τις πιο πολλές φορές είναι ανακατεμένα. Τουλάχιστον έτσι μου φαίνεται εμένα. Αλλά εδώ ταιριάζουν και πάλι τα στρείδια, γιατί ίσως το ζήτημα είναι να βρεις μέσα στο κακό το καλό και να το βγάλεις έξω για να το δει όλος ο κόσμος.

Μπορούσα να το κάνω. Μπορούσα να κάνω τα πάντα.

Ήμουν δεκατριών χρονών.

Η Γουίني μπήκε στην εφηβεία!

Πιστέψτε με, δεν είναι και μικρή υπόθεση. Είναι τεράστια, γιατί, όπως πολύ καλά θα ξέρετε, τώρα αρχίζουν τα πραγματικά προβλήματα. Η νούμερο 1 κολλητή της Γουίني μεγαλώνει πολύ αργά, ενώ η νούμερο 2 κολλητή της μεγαλώνει πολύ γρήγορα, αφήνοντας τη Γουίني ακριβώς στη μέση.

Το αγόρι της Γουίني, ο Λαρς, είναι τέλειος, εκτός από μερικές φορές που είναι... ε, λίγο λιγότερο τέλειος. Όσο για την οικογένεια της Γουίني... ετοιμαστείτε για φοβερές αλλαγές.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psychogios.gr

ISBN 978-960-453-721-1

9 789604 537211

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 07712

ΔΙΑΒΑΣΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΜΠΕΙΡΙΑ